

6 СІЧНЯ — 55 РОКІВ 3 ДНЯ ВИЗВОЛЕННЯ
РОКИТНОГО ВІД НІМЕЦЬКО-
ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

БІЙ БІЛЯ РОКИТНОГО

З КНИГИ “ШЛЯХИ НЕСКОРЕНИХ” КОМАНДИРА ПАРТИЗАНСЬКОГО З’ЄДНАННЯ ВАСИЛЯ БЕГМИ ТА КОМІСАРА З’ЄДНАННЯ ЛУКИ КИЗИ.

В дні, коли радянські війська розгорнули наступ на Правобережній Україні, з’єднання партизанських загонів Рівненщини почали координувати свої дії з Червоною Армією. Партизанська війна ще більше посилювалася. Перед партизанськими загонами ставилося завдання закрити рух на залізниці Ковель—Сарни, Рівне—Ковель і не дати ворогові можливості перекидати нові сили до лінії фронту. З наближенням фронту важливого значення набирала залізниця Лунінець—Сарни—Рівне, по якій ворог перекидав війська на південь. Серйозні завдання були перед партизанськими розвідниками, які віднині працювали не лише для своїх з’єднань, а й для командування Червоної Армії.

На кінець 1943 року обласний штаб і підпільний обком партії мав три партизанських з’єднань, до яких входило 25 загонів. У

диверсійні й розвідувальні партизанські групи. Мінерам в їх роботі заважали морози. Проте вибухи були настільки частими на залізницях і шосейних дорогах, що радянські літаки не встигали доставляти тротил. Та й погода у грудні, у січні була хмарною, нельотною. Дії авіації були обмежені навіть на фронті. У цих умовах на повну потужність працювала партизанська “чортова кухня”, що виплавляла з сотень німецьких авіабомб тротил.

З грудня партизанські загоны під командуванням генерал-майора Бегми учинили напад на місто Рокитне. У боях також брали участь з’єднання Тарутини-Бугрова, з’єднання ім. Боженка, з’єднання Іванова-Волостникова. Кілька загонів блокували сусідню станцію Томашгород, а потім повели наступ на Рокитне з трьох сторін.

В телеграмі В. А. Бегми до Києва говорилось:

дислокувалися з'єднання генерал-майора Бегми і польські партизанські загони, у північно-західних районах області діяло з'єднання Федорова-Рівненського. Така дислокація давала можливість тримати під постійним ударом Сарненський залізничний вузол і систематично вести диверсії на залізницях Олевськ—Рокитно — Сарни—Ковель, Сарни — Лунінець. З'єднання генерал-майора Бегми обороняло також аеродром на Дубницьких хуторах і висаджувало мости на шосейних дорогах.

Диверсійна робота в зимові дні ускладнювалася. Німці посилили охорону залізниці до 20—25 солдатів на один кілометр. В той же час банди розгорнули активні дії проти дрібних партизанських загонів, якими часто й були

№1024. В ніч на 3 грудня 1943 р. своїм з'єднанням за допомогою загонів імені Суворова, "Смерть фашизму", імені Шевченка та загонів Місюри та Таратути учинили напад на гарнізон райцентру і станцію Рокитне.

В результаті 6-годинного бою уся північна частина міста аж до станції була нами зайнята.

Розбито кілька станційних споруд, виведено з ладу водокачку, розбито два бліндажі, будинок німецької охорони, знищено до двох кілометрів залізничного полотна, стрілки. Станція і дорога не працювали три доби.

Кількома загонами осідляли з сходу і заходу залізницею Рокитне—Сарни і не пропускали поїздів.

Бегма, Повторенко".